

FAMILIA

BUDA-PESTA

31 Augustu st. v.

12 Septemvru st. n.

Va eși joi'a și duminică'a.

Redacțiunea: strad'a arbo-
relui verde nr. 12.

Nr. 65.

ANULU XIV.

1878.

Pretiuulu pe unu anu 10 fl.

Pe 1/2 de anu 5 fl.; pe 1/4 de
anu 2 fl. 70 cr.

Pentru Romania 2 galbeni.

A z r a e l u.

Vântulu bate, tómn'a trece,
Frundi'a cade suspinându;
Florile în nóptea rece
Înclinu fruntea spre pamântu.

Si în sufletu îți strabate
Vântulu sortii smulgându flori;
Elu speranti'a îți abate,
Învelindu credinti'a 'n nori.

Tómn'a fuge, se strecóra
Lunc'a 'ntins' a vesteditu
Cerulu cerne, fulgii sbóra
Peste câmpu 'mbetrânitu.

Si în peptu-ti cu urgia
Suff' alu mortii rece vântu,
Suridîndu cu duiosia
Înclini fruntea spre mormântu.

Nicolae Baboeanu.

Schitie de caletoria.

XXIII.

Baia-de-Crisiu si Vatia.

Baia-de-Crisiu are o situatiune frumoasa. În mijloculu unei vai, care în departare e încununata de niste deluri si munti; la picioarele sale cu Crisiulu albu, forméza unu asilu placutu pentru ómenii cari iubescu liniscea.

Astadi e linisce mare în Baia-de-Crisiu. Dar n'a fost totu asiá. Opidulu acest'a are o istoria vechia încependu din timpurile cele de multu trecute. A esistatu inca pe timpul Romanilor, ma dóra si înainte lor.

Numele lui aréta, cá istori'a trecutului seu este a se cautá în istori'a *báilor*. În apropiarea sa esistându bai de aur la Ruda, Baia-de-Crisiu a trebuitu sê fia de siguru unu centru alu administratiunii baiesiesci.

De atunci si pân'acuma, în sîrulu secolilor, Baia-de-Crisiu a fost teatrulu multor evenimente mari. Monografi'a sa ni-ar oferí o multime de date, interesante, si ar fi bine cá cineva s'o scria, séu celu puțin sê împartesiésca unele schitie mai preçiose din ea.

Astadi Baia-de-Crisiu e parasita. Comitatu Zarandu nu mai existe, prin urmare si capital'a lui a încetatu a jucá vr'unu rolu. Diregatorii români fure

mutati pe la Kecskemét, Félegyháza, Nagy-Körös si Miscoltiu, pentru cá sê faca p'acolo propaganda limbii române.

Numai cas'a comitatului a remasu locului, cáci aceea nu s'a pututu mutá d'acolo. Numai ea amintesce, cá aice a fost odinióra unu comitatu. Si ce comitatu? Unulu din cele mai bine organizate în tíera; posturile ocupate de diregatori bine calificati si capabili. Si totusi comitatu acest'a a trebuitu sê se șterga. Pentru ce? Pentru cá a fost românesc.

Dar afara de cas'a comitatului, mai este ceva ce amintesce timpurile, când aice se aflá capital'a unui comitatu. Conducerea diregatorilor români a lasatu aice o suvenire, care va stórce totu-de-una binecuvântarea poporului ce suferé.

Acésta amintire este spitalulu din Baia-de-Crisiu, facutu acolo de cátra comitatu Zarandu. Spitalulu acest'a contine trei-dieci de paturi, si s'a înfiintiatu prin staruinti'a fostului vice-comite Amos Francu. Este unu institutu de modelu.

Mai frumoasa aducere-aminte abia aru fi pututu lasá diregatorii români ai comitatului, decátu acestu spitalu . . .

Adi în Baia-de-Crisiu e linisce. Deci cá sê ni causámu vr'o distractiune mai sgomotósa, s'a decisu cá în diu'a urmatóre sê facemu o excursiune la scáldile dela Vatia.

Excursiunea s'a ficsatu pe dupa miedíadi, si s'a disu, cá va durá numai câteva óre, cáci Vatia e aprópe. Pe séra ne vom rentórce.

La timpul ficsatu se si aduná o mica societate si porniramu cu veselía.

Calea conducea pe unu siesu frumosu, întreruptu din când în când de câte o positiune mai înalta, ici colo câte o movila, unu delutiú, si numai în departare închidea vederea unu delu mai mare.

Nu departe de Baia-de-Crisiu se 'naltia o movila de trista memoria. Istori'a ei datéza din 1848/9. Multi unguri si români dormu acolo somnulu eternu, cáci pe movil'a aceea si-au respiratu sufletulu.

Aice s'au petrecutu scene înfricosiate. Pe movil'a acest'a s'a spéndiuratu toti aceia, pe cari o tabera óre-care i-a prinsu. Când prin pârtila aceste stapániaiu români, ei stingeau aice viéti'a ungurilor prinsii; când apoi viniau ungurii, acestia spéndiurau pe Români.

Si cei esecutati, stingându-li-se de odata cu viéti'a si ur'a nátionala, dormu aice în linisce, nu se mai cértá, nu se mai batu, nu se mai omóra. Mórtea i-a împacatu pe toti.

Cam peste o óra si jumetate sosiramu în Vatia, séu mai esactu în Vatia-de-jos, scáldile Zaran-denilor.

Vatîa are o pozițiune frumósă. Jos, la picîorele unor deluri, ascunsa în cotitur'a acestora si adumbrita de niste paduri, ea este unu interesantuu punctu de excursiune.

Ensasi scald'a are multe frumuseti ale naturei, ma mânilé omenesci i-au plantatu si niste promenade umbróse; dar stabilimentulu nu pré ofere multa comoditate.

Ne puseramu la ugina, dupa ugina — numai decâtu — la cina, si dela cina ne scularamu la patru óre deminétî'a.

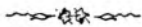
Si când apoi mi-am exprimatuu bucurî'a, cá în Zarandu totusi mai existe veselia, mi s'a respunsu, cá nu asiá s'au veselitu Zarandaniu mai demultu, dar acele timpuri au trecutuu, si acuma e linisce . . .

Linisce! Da! Deminétî'a dupa cincii óre, pe când ne rentóseramu la Baia-de-Crisiú, acolo înca erá — linisce . . . Ne si culcaramu . . .

Dar când sè mai dormimuu!? Din Abrudu vinaramu cu sperantî'a, cá aice sè ne odihnimuu; si iéta aice ne culcâmu deminétî'a la sîese óre!

Trebue sè mergemu mai departe de aice!

Iosifu Vulcanu.

Maritata si totusi fara barbatu.

— Romanu americanu, de Mrs. May Agnes Fleming. —

(Urmare.)

Dupa ce finí, predede surorei sale epistol'a ce a primit'o eri, si i împartasi, ce i s'a întemplatuu dela 3 óre diminetî'a pâna în momentulu acel'a.

Rosanna ascultá cu atentîune. Ea nu a cetitu în viétî'a sa nici unu romanu, nici n'a fost vr'odata la teatru, nici odata nu a avutu o istoria placuta, si asiá i lipsiau tóte punctele de mâncare spre a pricepe legatur'a istoriei. Numai atát'a întielegea, cá nici Miss Lyndilh nu e mai buna de câtu altele, si cá fetitî'a din bratiele ei e unu surcelu alu — — — Înse faci'a copilitiei ângeresci suridea inocentuu si dóue mânutie rotunde se întindeu spre ea.

— Polly vré dejunu.

Vocea argintîa atinse îndata punctulu debilu în ânim'a Rosannei. Facî'a ei palida se rosí, ea redicá fetitî'a în bratie si o strinse la peptu.

— Tu esti fintî'a cea mai frumósă ce am vedutu în viétî'a mea. Cum te chiama, ângerasiule?

— Polly, — respunse ea, — Polly vré Dozy.

— Ce?

— Dozy.

Întrebându priviá Rosanna la Ulrich.

— Póte cá acesta e numele crescatórei, — observá acest'a, — îmi pare cá Miss Lyndilh o numia „Rosy.”

— Dozy. Dozy, — strigá ea cu nerabdare, — Polly vré Dozy! Polly vré dejunu, Polly vré jos.

— Pune-o jos, Rosanno, sè vedemu scie umblá?

Polly scica sè umble de totu bine, si cu îmbracamintea vêneta de metasa, cu locele ei aurie si cu piciorutiile ei elegantuu încalciate semena unei dame micutié.

— Ca o princesa în Zeus, — dise Ulrich admirându-o, — întruu adevéru am puté-o depinge. Séména fórte cu Miss Lyndilh si —

— Sè nu audu mai multu numele acesta, — i demândá cu asprime soru sa, — noi vom tîéné fetitî'a, înse nu amintí mai multu acea persóna, despre care díci, cá astadi se va cununá si acést'a micuti'a e a ei. Serman'a fintia póte muliúmi ceriului, cá s'a scapatuu timpuriu de peccatulu mumei sale.

Serman'a fetitia se vedea a fi neindestulata.

Dupa ce de vr'o câteva ori mai eschiamá ea „Dozy”, începú a plânge, încátuu Rosanna de nou se întristá.

— Ulrich! ce vor dice vecinii? — întrebá ea înspaimântata. Noi nu putemuu sè le împartasiúu acéstuu istoria rusinósă; si totusi óre cumva trebue sè dâmu înformatiune despre ea.

— Spunee, cá unu consângeanu din provincia a repausatu si ne-a lasatu fetitî'a, s'o crescemuu. Numele ei acuma este Polly Mason, de si acestu nume mi se pare ordinariu. Precum e dèns'a, ar trebui sè o chiamuu Victoria, Stella, Eugenia, séu Evangelina. Eu i voiu dice princesa, asiá va fi mai potrivitu. Viuo încóci princesa, dá-mi o sarutare.

Si Ulrich rise de propri'a sa gluma. Elu erá asiá de voiosu, cá a finitu relatarea istoriei si Rosanna a remasu liniscita. Polly înse erá reu dispusa, ea plângea dupa „Dozy si dupa dejunulu ei.

— Du-te de aci, — strigá ea, — tu esti uritu si ea e urita. O, Polly vré Dozy! Polly vré lapte si patulu ei.

— Fii numai câtva în pace, fic'a mea, — dise Rosanna, — si îndata vei capetá pâne si lapte. Eu cugetu, cá noi trebue sè spunemu ómenilor adevérule. Ddiéu sè ne ierte! Nu poti umblá în tina si sè nu te întinedi. Nu poti fi în societate rea si sè nu te împartasiéscii de peccatele aceleia.

— Eu tóta nóptea nu am dormitu, si voiescu nitielu a me odihní. La optu si jumetate sè me scolii, cá sè ajungu destulu de timpuriu la cununia numai tineréi nóstre fetitie.

Ulrich se retrase si Rosannei reesi în fine a liniscei pe Polly cu pâne si lapte. Dsiór'a betrána se simtiá absolutu emoñonata, ea avea acum a o cresce o copilitá, a o certá, a o iubi, si o suta de pundi în busunariu.

O suta de pundi! Ea nici odata nu a avutu nici a patra parte din acést'a suma. Înaintea ochilor ei spirituali se deschise o perspectiva infinita a obiectelor cari le-ar puté capetá pentru o suta de pundi. Unu tapetu nou pentru chilía de locuitu, unu vasu coloratu de flori, unu îmbracamentu de dumineci pentru Ulrich, o biblia nóua legata cu auru, unu serviciu de theia, si póte cá si o haina si o parechia de încalcieminte nóue. Dorintî'a cea mai ferbinte a Rosannei erá, a avé o casa la tîéra, si acea suma firesce nu putea sè coresponda dorintiei ei, în orasiu înse pe acele obiecte ajungea. Si ânelulu, — de si ea nu se pricepea la astfel de lucruri, totusi cugetá cá acela trebue sè aiba valóre de vr'o 50 guinei. Firesce cá nu va vinde ânelulu si medaillonulu, ci-lu va pastrá pentru fetitî'a.

Chiamá pe Polly si deschise medaillonulu. Acela contînea o vucla bruna si portretulu unui jane frumosu, carele i suridea ca viu. Niste simtiri straine, emoñonau ânim'a cea atátu de rece si vértósă a ei, apoi închise medaillonulu si sarutá fetitî'a intimu si grañiosu, cum numai mum'a ei tinerá si frumósă putea sè o sarute.

— Sermana fintă mica, — șiopti ea, — o nedreptate s'a comis, si tu trebuie să suferi. De-mi va ajută înse Ddieu, te voi crește bine si te voi vedé voiósa si fericita.

La optu si jumetate ea deșteptă pe Ulrich, carele află pe soru-sa mai domóla, de câtu cum eră.

Polly s'a saturatu bine cu pâne si lapte si stetea pe unu scaunu la ferésta strigându în tonu móle : „Dozy!“ Ea nu strigá nici odata pe mama sa, ca alti prunci, ci numai „Dozy.“

Dupa ce Ulrich dejună, plecà spre biserica Sânt Georgiului în Hanover Square.

Când ajunse la locul destinatu, eră deja la miédiadi, si unu síru splendidu de carete cuprindea strad'a.

În grab'a sa se 'ntórse asiá de repede pe dupa unu coltiu, încátu se lovi cu unu altu domnu, carele asemenea grabiá se vina din directiune contraria.

— Pardon, — dîse Ulrich cu manier'a fina, — speru a nu te fi vatematu.

Strainulu nu-i response, pare ca nici nu-lu au-de. Privirea lui se atîntiá cu espressionu caracteristica spre biserica.

— Curiosu omu, — cugetà Mr. Mason, — si totusi, de si îmbracatu simplu, pare a fi unu gentleman.

În acelu moméntu strainulu se întórse eastru elu.

— Sci-vei dta sè-mi spuni, cine se va cununá astadi aici?

În câtu sciu eu, Sir Hugo Charteris.

— Ah!

Acestu cuvêntu scurtu fu esprimitu într'unu modu, ce fàra voia i revocà în memoria teatrulu Britania.

— Si cu cine?

— Credu ca cu Miss Olivia Lyndilh. Dar eu nu sciu cu siguritate, deci cá sè ne convingemu, sè mergemu în biserica!

— Îti urmezu, grabesce-te pentru Ddieu!

— Déca acestu tineru ar fi Robert, — cugetà Ulrich, — si déca ea în ultimulu momentu l'aru recunósce si eschiamându : „elu e!“ aru cadé lesinata la piciórele lui!

Pe scena astfel de evenimente nu erau raritati, pentru ce sè nu se întemple si în viétia? — cugetà Ulrich.

În biserica se faceau de odata dóue cununii, si eră plina de domni si de dame elegante.

Când strainulu își luà peler'ă, Ulrich observa, ca elu, macaru ca eră arsu de sóre, e blondinu. Façi'a lui palida ca a unui mortu si espressionu infuriata a ochilor vèneti tradau, ca acést'a scena nu avea pentru dènsulu numai unu interesu comunu.

— Noi totusi amu întârdiatu dela cununia, — dîse Ulrich, — iéta-i colo, vinu deja.

Conductulu nuntei pasiea prin nav'a bisericii spre portalulu principalu.

Antâi'a mirésa eră o fintă junonica cu ochii modestu plecati. Ambii acesti tineri mai ca nu o observau. A dóua mirésa eră fàra indoiéla Olivia Lyndilh.

Miresele sînt de comunu palide în astfel de óre momentóse, — paliditatea acestei mirese înse întrecéa îndatinarea. Façi'a ei pare ca e de pétra si monstruósa, ochii cei mari si negrii erau atîntiti înainte

ei si chiar buzele-i pareau albe. Din contra mirele eră voiosu si priviá în giurulu seu triumfatoru, vedîendu-si realizate dorintiele sale; — apropiându-se elu, strainulu lînga Ulrich de odata se înnaltiá.

Eră cu neputintia a nu-lu observá. Mirés'a împepitrata cu totul nu observà nimicu; suridietoriulu mire înse îlu zari îndata, si surisulu sburà de pe buzele sale, colórea disparù din façi'a-i si o espressionu de frica cuprinsa trasaturile lui. Elu statù locului si numai multîmea undulanta îlu sili sè mérga mai departe. Mason remase singuru cu consotiulu seu enigmaticu, carele stetea totu nemișcatu ca o figura petrificata.

— Eu întru adevèru nu asiú fi crediutu, ca afara de primul intrigantu alu teatrulu Britania, altulu ar fi în stare sè privescea astfel, — cugetà Ulrich, — betrànnulu Quill scie ce lucra, când scie drama. Acest'a trebuie sè fie Robert si eu pe onóre trebuie sè-lu întrebu.

Ulrich își frecá mânilu.

— Scusa-mi domnule cutesanti'a! Nu te chiama pe dta Robert?

— Da, — response strainulu într'unu modu mechanicu.

Întrebarea nu-lu suprinse, tóte simtîrile i erau ca amortite.

— Si conumele-ti nu cumva Lisle?

Strainulu se 'ntórse acum càtra Ulrich.

— Ce scfi dta despre Robert Lisle?

— Nu multu, de cumva înse dta ai fi Mr. Lisle, asiú pricepe interesarea dtale càtra acea dama, care chiar acum trecusa pe aci.

Strainulu își puse mân'a pe umerulu pictorului.

— Dta dara o cunosci?

— Am avutu onórea ai face unele servitie, si dèns'a a pusu multa încredere în mine, de si acum nu m'a observatu. Déca dta ai fi Robert Lisle, si ai fi cercetat'o eri, ai fi fost fórté binevenitu. Eri a fost ea Miss Lyndilh, astadi e Lady Charteris, dta vedi acést'a face diferintia.

A vorbitu ea despre mine, nu m'a uitatu?

Vocea strainului suná ragusitu, ochii lui ardeau ca niste carbuni víi.

— Ea de siguru nu te-a uitatu, înse cu mine nu a vorbitu despre dta. Asiá dara dta esti Robert Lisle?

— Eu sîm Hawksley, — dîse de odata strainulu rece, — înse vreu si trebuie sè o vedu, macar de s'ar întempla ori ce.

— Atunci dta trebuie sè te grabesci, càci parechi'a nóua peste o óra va plecá la Italia; de nu te vei întalni acum cu ea, atunci nu o vei mai vedé. Sè chiamu o birja.

Mr. Hawksley i facù semnu aprobatoriu.

Ultim'a din caretele elegante disparù de multu Ulrich îlu însoti la statiunea mai de aprópe a birjariilor, si se sui dupa elu. Hawksley sîdea tacèndu, ca mânilu încrucisiate stringèndu din buze si cu peler'ă trasa pe ochi.

— Sémenà lui Corsair la patulu de mórte a Medorei, — cugetà Ulrich, — dar ochii lui îmi revóca în memoria pe Polly cea micutia, si ar fi minune, de cumva s'ar descoperi, ca elu este tatalu ei.

(Va urmá.)

Ce e nou ?

Seiri personale. Archiducele Iosifu în septemân'a trecuta a inspectatu honvedîmea la Clusiu si la Orade. — Ministrulu-presiedinte Coloman Tisza pe timpul absintiei sale va fi suplinitu de ministrulu Wenkheim. — Ministru-presiedinte alu Serbiei, Risticu a trecut prin Budapesta la Franzensbad.

Fundatiunea Siulutiu. Senatulu instituitu de fericitulu mitropolitulu Siulutiu, cu scopu de a-i esecutá ultim'a voiatiá, s'a intrunitu la Blasiu in 2/14 julu. Despre lucrârile sale aflâmu din „Observatorulu“, cã fondurile Siulutiane au crescutu pâna la sum'a de 269,555 fl. 15³/₆ cr., plus mosi'a dela Spring. Conformu vointiei testatorului, venitul dela sum'a de 200,000 fl. trebuie sê se împarta în pensiuni si burse; ér cealalta suma sê aiba a cresce iérasi pâna la 250,000 fl., dupa care iérasi se vor separá 200,000 fl., spre acelasi scopu si 50 mii iérasi vor avé sê crésca pâna la alte 250,000 fl., si asiá în indefinitivu. Pensiunile si bursele devinu curente în anulu acest'a; dara nu se împartu estimpu dintr'odata tôte, ci successive în 3 ani. Vointi'a fundatorului mai este, ca dupa ce capitalulu va ajunge celu puçinu la unu milionu, atunci administratorii fondurilor sê fia obligati a înfiinçá si o academiá românesca în Blasiu, séu aiurea, dupa cum se va aflá cu cale mai întieptiesce.

Comisiunea internationala pentru organisa-rea Rumeliei orientale se va întruni în Constantinopole la 8 septemvre. Comissariulu Austro-Ungariei va fi Benjamin Kállay.

O mare defraudare în Vieua. Cassa-controlorulu Societãtii de navigare pe Dunare, Ignatu Leeb, de multi ani comitea o defraudare fórte mare, care înse numai în septemân'a trecuta s'a descoperitu. Sum'a defraudatu se urca la dóue sute de mii de florini.

Canalu între Cernavoda si Küstenge. Se scrie din Români'a, cã o compania belgiana voiesce se cêra dela guvernulu românu permissiunea d'a construi unu canalu, care sê lege Cernavoda cu Küstenge, în linia paralela cu calea ferata. Compani'a ar esecutá-o cu spesele sale si pe risiculu seu, cu condițiunea înse de a i se da unu dreptu de taxa fluviala pentru unu numeru hotaritu de ani.

Resultatulu finalu alu alegerilor, dupa ce s'au facutu si alegerile suplinitoare, este urmatoriulu : partid'a guvernamentalã are 245 de deputati, opositiunea moderata 71, stâng'a extrema 75, naçionali sânt 6, iera 16 nu apartinu nici unei partide.

Cine se bucura de mobilisare? Industriasi. De când a începutu mobilisarea, mai multe ramuri ale industriei, cari pân'atunce vegetau, apucara sê înflorésca, pentru cã armat'a mobilisata are trebuinçia de multe obiecte. În deosebi sielarii, curelarii, fabricantii de carutie, croitorii, ma si orologerii facu treburi bune.

Femeile române din Craiova, pline de iubire pentru vitejii ostasi ai României, precum cetimu în „Români'a Libera“, au luat mesuri de a veni în ajutorulu bolnavilor din caus'a resboiului cu câte o suma, în raportu cu greutatea bólei.

Din Sirí'a mai primiramu o corespundintia relativa la concertulu-declamatoru si balulu de acolo. Autorulu acesteia, superatu pentru împartesîrea din nr. 62 a corespundintelui nostru, carele a disu cã concertulu n'a reesitu „tocmai bine“, — dice, cã acela a reesitu bine, ba — considerându puterile — escelinte. Înregistrându si acést'a, pentru cã sê fia pace, încheiâmu disput'a, pentru care n'avemu spaciú în colónele foi nòstre.

Noutãti scurte din Români'a. Din Küstenge se scrie, cã Români'a nu va întrá în stapânirea efectiva a Dobrogei mai curêndu de o luna. — O parte a armatei russe din Dobrogiã a începutu rentórcerea ei în Russi'a. — În Dobrogiã mai sânt 12—15,000 de soldati rusi, respânditi prin diversele parti ale provinciei. — Colonelulu George Slaniceanu e numitu síefu de statu majoru alu armatei.

Mortii si ranitii români. (Continuare.) La Gradaciatu în 13 augustu, din reg. Alexis nr. 39 : infanteristulu Vasilie Popu mortu, inf. Vasilie Petrusca ranitu; la Doboí în 16 aug., totu din acelu regimentu, inf. Nichita Labontiu, Pavelu Toma raniti; din reg. Cesarevicu nr. 61, inf. Moise Turconie, Tóderu Popovicu, Vasilie Arnautu, Trifu Cazaru, Nic. Fabianu raniti, serg. Petru Tabacu ranitu, inf. Jova Ioanu, Iosifu Avramescu, Traila Gróza, Trifun Robu, Trifunu Jovanescu, Juonu Dragosiu, Nicolae Demenescu, Ilie Becinêga, Juonu Gereu, Barbu Lazaru, Pavel Magetiú, Achim Secosianu, George Stoia, Martinu Stancu, Trifu Stefanescu, Juon Toma, C. Vladu, Juon Fistil raniti; la Doboí dela 17 pâna la 20 augustu, din reg. Scudier nr. 29 : inf. Simeon Nicolescu, Vasilie Radja raniti; din reg. Alexis nr. 39 : inf. George Lescu, Flore Burla raniti; din reg. Cesarevicu nr. 61 : inf. Ales. Radu mortu, inf. Trifon Popescu, Petru Josivescu, Nic. Sêrbu raniti; la Doboí în 15 aug., din reg. Cesarevicu nr. 61 : inf. Vasilie Ardeleanu, Ioanu Spariosu raniti; la Doboí în 26 aug. din reg. Scudier nr. 29 : inf. Avram Ursulescu ranitu; din reg. Cesarevicu nr. 61 : inf. Petru Tóderu, Traila Mociocovescu.

Seiri merunte. Archiducele Carol Ludovicu si-a oferitu castelulu seu Persenbeug cã spitalu pentru raniti. — În contra alegerii a doi deputati se va protestá, cãci dènsii nu sânt alegatori. — În Bosnia se va întroduce poliçi'a dupa sistemulu de gendarméria. — Dilele trecute în o via dela Oradea-mare s'a vedîutu unu lupu. — În urmarea mobilisãrii síese învetiãtori din Budapesta s'au chiamatu la arme. — În ruinele orasiului Miscoltu pân'acuma s'au gasitu mai bine de 400 de morti. → Diurnalele din Români'a scriu, cã în Dobrogea se vor aduce colonii italiãne. — Tramisulu portei în partile Albaniei pentru a molcomi poporatiunea, Mehemed Ali pasi'a fu ucisu de insurgenti.

Flamur'a lui Hymen.

Din Dimitrie Munteanu, subjude regescu din Câmpeni, si-a fidantiatu în 25 augustu de fíitoare soçiã pe dsiór'a Sidonia Rosiu din Alba-Iulia.